

„Miskipärast ei pööranud minister Jaak Allik piisavalt tähelepanu oma kabinetile. Seega olen sunnitud seal midagi ette võtma. Kui ma ei saa ennast ruumis kehtestada, siis ei saa ma hästi oma tööd teha. Ma pean elementaarseks, et Eesti Vabariigi kultuuriministri kabinet mingil määral näitab seda, mis hetkel toimib ja toimub meie kultuuris. Seal võiks olla Eesti disaineri kavandatud laud või mingi näide kavandatavast kollektsioonist. Olulised on kõik detailid, ka see, millisest tassist kohvi pakutakse.”

Mis sa selle jutu peale muud oskad kosta, kui et Signe Kivi jäi hilpharakaks ka ministrina, kes meenub rahvale rohkem oma punapea, rahvuslipu värvides õhtukleidi ja kesklinnas asunud kunstiakadeemia hoone hävitajana.

Vähesed teavad, et Signe kabinetis räuskas ka papagoi, kes saatuse tahtel ei tea kust ministrit sõidutanud purjelaevale maandus ja kelle „tark” poliitik puuri toppis ning oma kabinetti taris. See oli paras sigalind ja kraaksus iga kord, kui kellelgi sinna ruumi asja oli. Samas ka paras peavalu sekretärile, kes pidi selle eluka eest hoolitsema.

Signe Kivi tähelend kultuuriministeriumis lõppes suure skandaaliga, kui ta Kultuurkapitali nõukogu esimehena ühel hetkel avastas, et tegevjuht Avo Viiol oli ligi kaheksa ja pool miljonit krooni omapäi kasiinöärisse „investeerinud”.

Segaseks jääb muidugi asjaolu, kuidas alates 1995. aastast laitmatult tööd rüganud ja osavate investeeringutega Kultuurkapitali algkapitali 16 miljoni kroonini upitanud Avo sellest just Signe valitsemisajal poole kasiinodes maha mängis. Selle looga tegi Signe ennast lihtsalt lolliks. Ei aidanud ministrit siin eridisainiga kabinetisisustus, ei rahvusmuustriga käsitööna voolitud kohvitassid ega seletamatuid tarkusi kraaksuv papagoi.

Öeldakse, et annab partei ameti, annab ka mõistuse. Küsimus on muidugi selles, et kellele kulbiga, kellele lusikaga. Mõistust, ma mõtlen.